

KOMORNI CIKEL 2012/2013, 4. ABONMAJSKI KONCERT

Torek, 16. april 2013, ob 19.30, dvorana Union, Maribor

THERESA PLUT, sopran
GIACOMO BATTARINO, klavir

THERESA PLUT (foto Marjan Laznik)

Generalni pokrovitelj cikla

www.nd-mb.si

Spored

CLAUDE DEBUSSY (1862–1918)

Tri melodije

Lepotica v gozdu

Prišla je pomlad

Sentimentalna pokrajina

Štiri pesmi o mladosti

Pantomima

Mesečina

Pierrot

Prikazen

Melodije mladosti

Zvezdna noč

Poljski šopek

Zefir

Romanca

Zvonovi

Lep večer

* * *

RICHARD STRAUSS (1864–1949)

Ofelijine pesmi, op. 67

Prva Ofelijina pesem

Druga Ofelijina pesem

Tretja Ofelijina pesem

Samospevi, op. 29 (1–3)

Sanje skozi mrak

Utripajoči srci

Nočna hoja

Brentanove pesmi op. 68 (1–5)

Noči

Hotel sem nabrati šopek

Šumi, ljuba mirta

Ko je zazvenela tvoja pesem

Amor

Claude Debussy je v svojem času veljal za dediča dekadenca romantične glasbe, v resnici pa je bil glasbeni vizionar, ki je odstiral pota novim glasbenim svetovom s svobodno linearnostjo svojih melodij, transparentno zvočnostjo ter od ustaljenih tonalnih napetosti očišče-no harmonijo. Čeprav ga največkrat označujemo kot impresionista, ta izraz ni najboljši oz. edini veljaven za njegovo glasbo, pove pa veliko o njeni barvitosti in atmosferi. Impresionizem je bil izhodišče, ki je zaznamovalo Debussyjev razvoj, a ta je šel še naprej proti povsem samosvoji, skoraj klasicistični absolutni glasbi.

K samospevu se je Debussy vračal vse življenje, s posebno ljubeznijo pa se je z njim ukvarjal v zgodnjem obdobju svojega ustvarjanja. Presegel je poznoromantične težnje po poudarjanju same melodije in polne zvočnosti. Njegovi samospevi se vračajo k deklamaciji, govorni zvočnosti, ki je blizu recitativu. Klavirsko spremljavo zaznamujejo transparentne strukture, linije so precizno izpeljane in čiste, včasih celo začinjene z ostrimi potezami in postopi. Skladatelj se izogiba močnemu patosu, občutja nakazuje v niansah in jih subtilno senči z zvokom in z lahnimi ritmi. Svet teh zglajenih strasti, lepote in subtilnosti se napaja pri srečni povezavi glasbe in poezije. Debussyjev čas je namreč tudi doba pesniškega simbolizma, Baudelaira, Verlaina, Mallarméja in drugih. Skladatelj je ob tej poeziji zrasel, se družil s pesniki in sprva komponiral glasbo predvsem na poezijo živečih skladateljev. Kot pesnik se je preizkusil celo sam. A preden se je ob koncu svojega ustvarjanja ponovno vrnil k simbolizmu, je v poznejših letih odkrival tudi starejše francoske pesnike.

Debussy je samospeve začel pisati že leta 1880, v času, ko se je začel intenzivneje ukvarjati s kompozicijo. 1881 je spoznal mladi par Vasnierovih: moža, ki je postal njegov pokrovitelj, in ženo, lepo in nadarjeno koloraturno sopranistko. Madame Vasnier je za nekaj let postala De-

bussyjev navdih, njegova »melodična vila« oz. »vila pesmi« (»mélodie« pomeni umetniško pesem, samospjev), posvetil pa ji je tudi številne samospeve nocojšnjega sporeda.

V mladostnem obdobju je skladatelj ustvarjalno sodeloval s prijateljem, pesnikom Théodorom de Banvillom, poleg besedil znanih simbolistov pa je mdr. uglasbil še dela Vincenta Hyspe in Paula Bourgeta. Hyspovo dolgo kitično balado je Debussy uglasbil v samospevu *La belle au bois dormant* ravno v času, ko je na isto temo (Trnuljčica) nastal balet Čajkovskega. Samospjev je izšel v zbirki *Trois mélodies* 1902, skupaj s še dvema na Bourgetovi besedili. Pomladna pesem *Voici que le printemps* s harmonskimi in tematskimi postopki ter s svojim svežim utripom že nakazuje glasbo prihajajočih obdobj, *Paysage sentimental* pa je bukolična, z zimskim otožjem prežeta pesem.

V skladateljevih zgodnjih dvajsetih so na besedila znanih simbolistov nastala še dela, kot je *Pantomime*, ki predstavi like italijanske *comédie dell'arte*. Te srečamo tudi v koketni pesmi *Pierrot*, ali pa si jih predstavljamo kot maske v plešoči, a otožni *Clair de lune*. V sanjsko atmosfero likov in pokrajin se vključuje samospjev *Apparition*, v katerem se ljubljena pesniku zdi kot eterična prikazen. Trije samospevi so izšli po skladateljevi smrti, *Clair de lune* pa je Debussy za zbirko *Fêtes galantes* leta 1892 uglasbil v še eni različici.

Skrbno oblikovana *Nuit d'étoiles* iz leta 1880 s svojimi opojnimi dišavami in nočnimi občutji sodi med najbolj priljubljene Debussyjeve pesmi. Ljubezenski samospjev *Fleur des blés* v romantičnih podobah občuduje ljubljeno, podobno pa tudi že nekoliko predrznejši *Zéphyr* iz 1881. Iz leta 1886 sta dve romanci: čutna in lirična *Romance* ter manj znani, a nič manj zanimivi *Les cloches* z udarjajočim ostinatom ter zgoščeno ritmično in harmonsko teksturo. Harmonsko sofisticirani *Beau soir* iz

leta 1884 pa zaradi svojega bogatega romantičnega občutja večera in obenem svoje preprostosti velja za najbolj priljubljen Debussyjev samospev.

Richard Strauss ima z več kot 150 samospevi enega najbolj impresivnih opusov v tej zvrsti. Toda njegovi samospevi so drugačni kakor dela romantične intime npr. Schumannovih del. Strauss je samospev popeljal v javnost velikih koncertnih dvoran. S tem je na nek način izpolnil zahteve časa in mali lirični obliki omogočil preživetje v modernem svetu, v katerem je glasbeno udejstvovanje prestopilo iz okolja hišnega muziciranja v javno koncertiranje. Straussovi samospevi so ustvarjeni z mislijo na učinek pri publikli, njihov zanos se ne more polno razviti v preozkem krogu; imajo skoraj teatralično energijo in zahtevajo oblikovano, virtuozno izvedbo. Zato ne preseneča, da se je Strauss kot mojster instrumentacije s posebno ljubeznijo posvečal samospevu oz. pesmi z orkestrom. Ustvarjal je tudi pesmi, povezane z velikimi orkestrskimi oblikami in s simfonično zasedbo, ki je zadostila potrebam modernih orkestrskih koncertov. Tako je na nek način premostil vrzel med samospevom in opero.

Straussovi samospevi so značilno objektivni, ne predstavljajo izraza osebnega občutja ali notranjega življenja skladatelja, so pa jasna in celovita podoba njegovega časa. Modernost, povezava z živo sedanostjo – to je gnalo Straussa, da je kot mlad skladatelj zajemal iz del sodobnih pesnikov, med katerimi sta bila tudi znamenita Otto Julius Bierbaum in Richard Dehmel. Do konca stoletja je v Straussovih samospevih učinkovito ohranjena atmosfera poznomeščanskega časa in podob mladostila, ki so nam danes oddaljene, a v skladateljevi glasbi tako dražljivo blizu. Glas in klavir sta v Straussovih samospevih nerazdružljivo prepletena; glas se pogosto

spusti v instrumentalno melizmatiko, ne da bi pri tem izgubil spevnost, v klavirju pa velikokrat slišimo ilustrativna tonska slikanja. Skladatelj si vedno prizadeva za muzikalično lepoto in zvočno polnost, ki jo barva zdrava (a nikoli radikalna) mera harmonskih in kontrapunktskih drznosti; prav tako svojo elementarno vlogo ohranja terčna harmonija. Ne glede na to, ali so samospevi po vsebini veseli ali tragični, so polni življenjskega zanosu, marsikdaj celo hudomušnih domislic.

Opus 29 na Bierbaumova besedila je nastal v letih 1894 in 1895. Mehkobe polna nočna fantazija *Traum durch die Dämmerung* izžareva skrivnostno romantično vzdušje. Strauss je ljubezenski pesmi *Schlagende Herzen* s preprostimi, a učinkovitimi glasbenimi sredstvi vlil še dodatno idiličnost, ki se stopnjuje v skoraj himnično mirnost ljubezenske pesmi *Nachtgang*.

Popolno nasprotje take ljubezenske idile so tri pesmi iz *Opusa 67, Ophelia-Lieder*, katerih besedilo črpa navdih iz Shakespearovega *Hamleta*. Nesrečna, razrvana Ofelija v blodnjah pripoveduje o svoji ljubezni in išče svojega mrtvega ljubega. Ofelijine pesmi so nastale kot nadomestek za tri satirične pesmi, ki jih je skladatelj naperil proti založbi Bote & Bock.

Pesmi *Opusa 68* iz leta 1919 na Brentanova besedila so umetelno izdelane miniature z eksotično in časovno oddaljeno tematiko. Ta tip samospeva je zelo značilen za poznega Straussa. Himna *An die Nacht* se z razkošnim in širokim melodičnim lokom pne nad svečanimi harmonijami *Es-dura. Ich wollt' ein Sträusslein binden* na čase priključne idilični ton mladostnih skladateljevih del. *Säusle, liebe Myrte* in *Als mir dein Lied erklang* sta visoko stilizirana koloraturna samospeva z začinjenimi harmonskimi postopi. Ukane pretkanega boga ljubezni pa nam v skoraj arkadijski sceni s pastirico predstavi radoživi samospev *Amor*.

Katarina Šter

Claude Debussy
TRI MELODIJE

La belle au bois

Vincent Hyspa

Des trous à son pourpoint vermeil,
Un chevalier va par la brune,
Les cheveux tout pleins de soleil,
Sous un casque couleur de lune.
Dormez toujours, dormez au bois,
L'anneau, la Belle, à votre doigt.

Dans la poussière des batailles,
Il a tué loyal et droit,
En frappant d'estoc et de taille,
Ainsi que frapperait un roi.
Dormez au bois, où la verveine,
Fleurit avec la marjolaine.

Et par les monts et par la plaine,
Monté sur son grand destrier,
Il court, il court à perdre haleine,
Et tout droit sur ses étrières.
Dormez la Belle au Bois, rêvez
Q'un prince vous épouserez.

Dans la forêt des lilas blancs,
Sous l'éperon d'or qui l'excite,
Son destrier perle de sang
Les lilas blancs, et va plus vite.
Dormez au bois, dormez, la Belle
Sous vos courtines de dentelle.

Lepotica v gozdu

*Vitez v rdeči kamižoli
potuje v poznem popoldnevu,
lasje, ožarjeni s soncem,
pod čelado v barvi meseca.
Spi, lepotica v gozdu, kar spi
s prstanom na roki!*

*V prahu bitk
je ubijal zvesto in pokončno,
tolkel na slepo,
kot bi tolkel kralj.
Spi, le spi v gozdu,
kjer majaron in verbena cvetita!*

*Na velikem bojnem konju
brez oddiha
ves vzravnan
jaha čez hribe in doline.
Spi, lepotica v gozdu, spi
in sanjaj o poroki s princem!*

*V gozdu belih lipovk
rdeče kaplje krvi
pod zlatimi ostrogami
in bojni konj še bolj hiti.
Spi, lepotica v gozdu, spi
za čipkastimi zastori!*

Mais il a pris l'anneau vermeil,
Le chevalier qui par la brune,
A des cheveux pleins de soleil,
Sous un casque couleur de lune.
Ne dormez plus, La Belle au Bois,
L'anneau n'est plus à votre doigt.

Voici que le printemps

Paul Bourget

Voici que le printemps, ce fils léger d'Avril,
Beau page en pourpoint vert brodé de roses blanches.
Paraît, leste, fringant, et les poings sur les hanches,
Comme un prince acclamé revient d'un long exil.

Les branches des buissons verdissent étroite
La route qu'il poursuit en dansant comme un fol;
Sur son épaule gauche il porte un rossignol,
Un merle s'est posé sur son épaule droite.

Et les fleurs qui dormaient sous les mousses des bois
Ouvrent leurs yeux où flotte une ombre vague et tendre,
Et sur leurs petits pieds se dressent, pour entendre
Les deux oiseaux siffler et chanter à la fois.

Car le merle sifflote et le rossignol chante:
Le merle siffle ceux qui ne sont pas aimés,
Et pour les amoureux languissants et charmés,
Le rossignol prolonge une chanson touchante.

*A pozlačeni prstan je vzel vitez,
ki potuje v poznem popoldnevu,
lasje, ožarjeni s soncem,
pod čelado v barvi meseca.
Ne spi, lepoticica v gozdu, ne spi,
saj prstana ni več na roki!*

Prišla je pomlad

*Prišla je pomlad, hči aprila,
lahkotna kot paž, odet v bele vezene cvetove na zeleni kamizoli.
Prišla je vsa okretna in živahna, z rokami, uprtimi v boke,
kot težko pričakovani princ iz dolgega izgnanstva.*

*Ozelenelo grmovje se steguje na ozko pot,
po kateri pleše kot norica,
na levi rami nosi slavca,
na desni ji počiva kos.*

*Cvetje, ki je spalo pod gozdnim mahom,
odpira oči v otožno, nežno senco,
dvigne se in prisluhne
žvižganju in petju ptic.*

*Kajti kos žvižga, slavec pa poje.
Kos žvižga tistim, ki se jih ljubezen ni dotaknila,
slavec pa očaranim in koprnečim zaljubljencom
še naprej poje svojo ganljivo pesem.*

Paysage sentimental

Paul Bourget

Le ciel d'hiver, si doux, si triste, si dormant,
Où le soleil errait parmi [des] vapeurs blanches,
Était pareil au doux, au profond sentiment
Qui nous rendait heureux mélancoliquement
Par [cette après-midi de rêves] sous les branches...

Branches mortes qu'aucun souffle ne remuait,
Branches noires [avec] quelque feuille fanée,
– Ah! que mon âme s'est à ton âme donnée
Plus tendrement [encor] dans ce grand bois muet,
Et dans cette langueur de la mort de l'année!

La mort de tout, sinon de toi que j'aime tant,
Et sinon du bonheur dont mon âme est comblée,
Bonheur qui dort au fond de cette âme isolée,
Mystérieux, paisible et frais comme l'étang
Qui pâissait au fond de la pâle vallée.

Sentimentalna pokrajina

*Zimsko nebo, tako mirno, žalostno in nepremično,
na katerem se je sonce zgubilo za belimi meglicami,
je bilo podobno globoki, nežni sreči,
ki sva se ji melanholično predala
pod vejami tistega sanjskega popoldneva ...*

*Pod mrtvimi vejami, ki jih sapa ni zazibala,
pod črnimi vejami z nekaj ovenelimi listi,
– oh, ko bi se v tistem velikem nemem gozdu
v otožnosti umirajočega leta,
moja duša tvoji še bolj nežno predala!*

*Umiranje vsega, razen tebe, ki te tako ljubim,
razen sreče, ki spi v globini moje osamljene duše,
skrivnostne, mirne in hladne sreče
kot ribnik,
ki blede v brezbarvni dolini.*

(informativni prevod: Urša Planinšec)

ŠTIRI PESMI O MLADOSTI

Pantomime

Paul Verlaine

Pierrot, qui n'a rien d'un Clitandre,
Vide un flacon sans pus attendre,
Et, pratique, entame un pâté.

Cassandre, au fond de l'avenue,
Verse une larme méconnue
Sur son neveu déshérité.

Ce faquin d'Arlequin combine
L'enlèvement de Colombine
Et pirouette quatre fois.

Colombine rêve, surprise
De sentir un couer dans la brise
Et d'entendre en son coeur des voix.

Claire de lune

Paul Verlaine

Votre âme est un paysage choisi
Que vont charmant masques et bergamasques,
Jouant du luth et dansant, et quasi
Tristes sous leurs déguisements fantasques!

Tout en chantant sur le mode mineur
L'amour vainqueur et la vie opportune.
Ils n'ont pas l'air de croire à leur bonheur,
Et leur chanson se mêle au clair de lune,

Au calme clair de lune triste et beau,
Qui fait rêver, les oiseaux dans les arbres,
Et sanglotter d'extase les jets d'eau,
Les grands jets d'eau sveltes parmi les marbres.

Pantomima

*Pierrot, ki ni nihče drug kot Klitander,
prazni steklenice kar tako
in, vedno spreten, reže pito.*

*Kasandra, na koncu avenije,
potoči skrito solzo
za svojim razdedinjenim nečakom.*

*Nesramni Harlekin naklepa
ugrabitve Kolombine
in štirikrat zaokroži naokrog.*

*Kolombina sanja, presenečena
ko sliši srce v vetru
in glasove v svojem srcu.*

Mesečina

*Vaša duša je čudovita pokrajina,
začarana z maškarami in veseljaki,
ki igrajo na lutnjo in plešejo skoraj
otožni pod svojimi razkošnimi maskami!*

*Čprav pojejo molovske melodije
o zmagoviti ljubezni in srečnem življenju,
ne verjamemo v svojo srečo
in njihova pesem se zliva z mesečino,*

*mirno mesečino, otožno in lepo,
zaradi katere ptice na drevju sanjajo
in vodometi hlipajo v ekstazi,
sloki vodometi med marmornatimi kipil!*

Pierrot

Théodore Faullin de Banville

Le bon Pierrot, que la foule contemple,
Ayant fini les noces d'Arlequin,
Suit en songeant le boulevard du Temple.
Une fillette au souple casaquin
En vain l'agace de son oeil coquin;
Et cependant mystérieuse et lisse
Faisant de lui sa plus chère délice,
La blanche lune aux cornes de taureau
Jette un regard de son oeil en coulisse
À son ami Jean Gaspard Debureau.

Apparition

Stéphane Mallarmé

La lune s'attristait. Des séraphins en pleurs
Rêvant, l'archet aux doigts, dans le calme des fleurs
Vaporeuses, tiraient de mourantes violes
De blancs sanglots glissant sur l'azur des corolles.
– C'était le jour béni de ton premier baiser.
Ma songerie aimant à me martyriser
S'enivrait savamment du parfum de tristesse
Que même sans regret et sans déboire laisse
La cueillaison d'un Rêve au coeur qui l'a cueilli.
J'errais donc, l'oeil rivé sur le pavé vieilli
Quand avec du soleil aux cheveux, dans la rue
Et dans le soir, tu m'es en riant apparue
Et j'ai cru voir la fée au chapeau de clarté
Qui jadis sur mes beaux sommeils d'enfant gâté
Passait, laissant toujours de ses mains mal fermées
Neiger de blancs bouquets d'étoiles parfumées.

Pierrot

*Dobri stari Pierrot, ki mu množica vzklika,
po končani Harlekinovi poroki
zamišljen stopa po Boulevard du Temple.
Dekle v lahni obleki
ga vabi z nagajivim pogledom.
Medtem pa, skrivnostna in lepa,
v pogledu nanj rogata luna
sladko uživa in
meče skrivne poglede
na svojega prijatelja Jeana Gasparda Deburauja.*

Prikazen

*Luna je bila užaloščena. Serafi v solzah
z loki v rokah sanjajo, v spokojnosti rosnih cvetov,
umirajoče vijolice belih vzdihov
drsijo po modrih cvetnih vencih.
Blagoslovljen je bil dan, ko si me prvič poljubila.
Sanjarjenje, ki me je rado mučilo,
je modro vpilo svoj otožni vonj,
ki, čeprav brez obžalovanja in slabosti
zapušča sen v srcu, ki ga je sanjalo.
Taval sem, z očmi, prikovanimi na izrabljene tlakovce.
Tedaj si se mi, s svetlobo v laseh, prikazala
smeje zvečer na cesti,
da sem mislil, da vidim vilo z bleščečim pokrivalom,
ki teče skozi moje sanje kot razvjen otrok,
troseč iz nemarno stisnjene roke
sneg belih šopkov iz dišečih zvezd.*

(Vir : Slovenska filharmonija)

MELODIJE MLADOSTI

Nuit d'étoiles

Théodor de Banville

Nuit d'étoiles, sous tes voiles,
sous ta brise et tes parfums,
Triste lyre qui soupire,
je rêve aux amours défunts.

La sereine mélancolie vient éclore
au fond de mon coeur,
Et j'entends l'âme de ma mie
Tressaillir dans le bois rêveur.

Nuit d'étoiles, sous tes voiles,
sous ta brise et tes parfums,
Triste lyre qui soupire,
je rêve aux amours défunts.

Je revois à notre fontaine
tes regards bleus comme les cieux;
Cettes rose, c'est ton haleine,
Et ces étoiles sont tes yeux.

Zvezdna noč

*Zvezdna noč, pod tvojim pajčolanom,
v tvojem vetriču in dišavah,
kot žalostna lira, ki vzdihuje,
sanjam o rajni ljubezni.*

*Mirna melanholiija se je razprostrla
v globini mojega srca,
slišim dušo moje ljube
vzdrhteti v sanjavem gozdu.*

*Zvezdna noč, pod tvojim pajčolanom,
v tvojem vetriču in dišavah,
kot žalostna lira, ki vzdihuje,
sanjam o rajni ljubezni.*

*Pri najini fontani spet vidim
tvoj pogled, moder kot nebo,
te vrtnice so tvoj dih,
te zvezde tvoje oči.*

Fleur des blés

André Girod

Le long des blés que la brise
Fait onduler puis défrise
En un désordre coquet,
J'ai trouvé de bonne prise
De t'y cueillir un bouquet.
Mets-le vite à ton corsage, –
Il est fait à ton image
En même temps que pour toi...
Ton petit doigt, je le gage,
T'a déjà soufflé pourquoi:

Ces épis dorés, c'est l'onde
De ta chevelure blonde
Toute d'or et de soleil;
Ce coquelicot qui fronde,
C'est ta bouche au sang vermeil.

Et ces bluets, beau mystère!
Points d'azur que rien n'altère,
Ces bluets ce sont tes yeux,
Si bleus qu'on dirait, sur terre,
Deux éclats tombés des cieux.

Poljski šopek

*Ko je žito vzvalovilo
in se koketno igralo v vetru,
sem ti šopek nabral.*

*Hitro si ga pripni –
zate je
in po tvoji podobi nabran ...
saj veš, zakaj ...*

*To zlato klasje
kot tvoji plavi lasje valovi;
in kljubovalni mak
so tvoje ustnice.*

*In te plavice,
prelepa skrivnost!
Otočka modrine,
ki jima ni para,
te plavice so tvoje nebeške oči.*

Zephyr, Triolet à Philis

Théodore de Banville

Si j'étais le Zéphyr ailé,
J'irais mourir sur votre bouche.
Ces voiles, j'en aurais la [clé]
Si j'étais le Zéphyr ailé.
Près des seins pour qui je brûlai
Je me glisserais dans la couche.
Si j'étais le Zéphyr ailé,
J'irais mourir sur votre bouche.

Romance

Paul Bourget

L'âme évaporée et souffrante,
L'âme douce, l'âme odorante
Des lys divins que j'ai cueillis
Dans le jardin de ta pensée,
Où donc les vents l'ont-ils chassée,
Cette âme adorable des lys?

N'est-il plus un parfum qui reste
De la suavité céleste
Des jours où tu m'enveloppais
D'une vapeur surnaturelle,
Faites d'espoir, d'amour fidèle,
De béatitude et de paix? ...

Zefir

*Če bi bil lahkokrili zefir,
bi šel na vaše ustnice umret.
Imel bi ključ do tančic,
če bi bil lahkokrili zefir.
V vaših nedrih, za katera gorim,
bi si postlal.
Če bi bil lahkokrili zefir,
bi šel na vaše ustnice umret.*

(informativni prevod: Urša Planinšec)

Romanca

*Vonj trpeči in vetrnjaški,
Sladki in dehteči vonj
Božanskih lilij, ki sem jih odtrgal
V vrtu tvojih misli;
Kam v daljavo so pregnali vetrovi
Ta oboževani vonj lilij?*

*Ali ni več vonja, ki je ostal
Od nebeške sladkosti,
Od dni, ko si me zavijala
V nadnaravno meglico
Dajajoč upanje v zvesto ljubezen,
Blaženost in mir?*

(informativni prevod: Katjuša Košir)

Les cloches

Paul Bourget

Les feuilles s'ouvraient sur le bord des branches
Délicatement.

Les cloches tintaient, légères et franches,
Dans le ciel clément.

Rythmique et fervent comme une antienne,
Ce lointain appel
Me remémorait la blancheur chrétienne
Des fleurs de l'autel.

Ces cloches parlaient d'heureuses années,
Et, dans le grand bois,
Semblaient reverdir les feuilles fanées,
Des jours d'autrefois.

Beau soir

Paul Bourget

Lorsque au soleil couchant les rivières sont roses,
Et qu'un tiède frisson court sur les champs de blé,
Un conseil d'être heureux semble sortir des choses
Et monter vers le cœur troublé;

Un conseil de goûter le charme d'être au monde,
Cependant qu'on est jeune et que le soir est beau,
Car nous nous en allons comme s'en va cette onde:
Elle à la mer, – nous au tombeau!

Zvonovi

*Odpira se nežno listje na vejah,
radostno šumlja, zvonovi zvonijo,
lahno zvenijo
v jasni svod neba.*

*Ubrano, goreče kot anifona
ta daljni njih klic
me spominja maja, z vonjem obdaja
belih me cvetic.*

*O srečnih je dneh v zvonovih zapelo,
Kot v velikem gozdu
Velo bi listje zazeleno
Tako kot nekoč ...*

(Prev.: Vida Rudolf)

Lep večer

*Ko se potoki obarvajo rožnato v večernem soncu
In bežen trepet hiti čez žitno polje,
Se prošnjo po sreči izvije iz vseh stvari
In pleza do trpečega srca.*

*Prošnja, da bi mu bilo dano užiti čar življenja,
Dokler je mlado in lep je večer.
Zakaj preminemo, kot preminejo valovi;
Valovi v morje, mi v grobove.*

(informativni prevod: Katjuša Košir)

RICHARD STRAUSS

OFELIJINE PESMI, op. 67

Ludwig Seeger po Shakespearovem Hamletu

Erstes Lied der Ophelia

Wie erkenn' ich mein Treulieb
Vor andern nun?
An dem Muschelhut und Stab
Und den Sandalschuh'n.

Er ist tot und lange hin,
Tot und hin, Fräulein!
Ihm zu Häupten grünes Gras,
Ihm zu Fuß ein Stein. Oho.

Auf seinem Bahrtuch, weiß wie Schnee,
Viel liebe Blumen trauern.
Sie gehn zu Grabe naß,
O weh! vor Liebesschauern.

Prva Ofelijina pesem

*Kako naj zdaj prepoznam svojega ljubega
med drugimi?
Po klobuku iz školjk in palici
in po sandalah.*

*Mrtev je in že dolgo preč,
mrtev in preč, gospodična!
Ob glavi mu je zelena trava,
ob nogah kamen. Aha.*

*Na njegovem mrtvaškem prtju,
belem kot sneg, žalujejo ljube cvetlice.
V grob gredo mokre, o gorje!
od solz ljubezni.*

Zweites Lied der Ophelia

Guten Morgen, 's ist Sankt Valentinstag
So früh vor Sonnenschein.
Ich junge Maid am Fensterschlag
Will Euer Valentin sein.
Der junge Mann tut Hosen an,
Tät auf die Kammertür,
Ließ ein die Maid, die als Maid
Ging nimmermehr herfür.

Bei Sankt Niklas und Charitas!
Ein unverschämt Geschlecht!
Ein junger Mann tut's wenn er kann,
Fürwahr, das ist nicht recht.
Sie sprach: Eh Ihr gescherzt mit mir,
Verspricht Ihr mich zu frein.

Ich bräch's auch nicht beim Sonnenlicht,
Wärst du nicht kommen herein.

Druga Ofelijina pesem

*Dobro jutro, Valentinovo je
že zgodaj pred sončnim svitom.
In jaz mlada deklica pod oknom
bom vaš Valentin.
Mladič se obleče
in vrata kamrice odpre,
spusti devico noter, ki kot devica
ni več od tam odšla.*

*Pri svetem Nikolaju in za božjo voljo!
Sramoten je ta moški spol!
Mladič to počne, kadar le more,
zares, to ni pravično.
Rekla je: »Preden ste se z menoj pošalili,
ste obljubili, da me vzamete.«*

*»Pod soncem tega ne bi prelomil,
če le ti ne bi sem prišla.«*

Drittes Lied der Ophelia

Sie trugen ihn auf der Bahre bloss
Leider, ach leider, den Liebsten!
Manche Träne fiel in des Grabes Schoss –
Fahr wohl, fahr wohl, meine Taube!

Mein junger frischer Hansel ist's,
Der mir gefällt – Und kommt er nimmermehr?

Er ist tot, o weh!
In dein Totbett geh,
Er kommt dir nimmermehr.

Sein Bart war weiss wie Schnee,
Sein Haupt wie Flachs dazu.
Er ist hin, er ist hin,
Kein Trauern bringt Gewinn:
Mit seiner Seele Ruh
Und mit allen Christenseelen!
Darum bet ich! Gott sei mit euch!

Tretja Ofelijina pesem

*Na parah golega so nesli,
gorje, o gorje, preljubega!
Prenekatera solza je padla v naročje groba – zbogom,
zbogom, moja golobica!*

*Moj mladi, poskočni Janko je ta,
ki mi ugaja – in ne pride nikoli več?*

*Mrtev je, o gorje!
Pojdi v svojo mrtvaško posteljo,
nikoli več ne pride k tebi.*

*Njegova brada je bela kakor sneg,
njegova glava kakor lan ob snegu.
Preč je, preč,
nobeno žalovanje ga ne pridobi:
naj bo mir z njegovo dušo
in z vsemi krščanskimi dušami!
Za to molim! Bog naj bo z vami!*

(informativni prevod: Katarina Šter)

SAMOSPEVI, op. 29 (1–3)

Otto Julius Bierbaum

Traum durch die Dämmerung

Weite Wiesen im Dämmergrau;
die Sonne verglomm, die Sterne ziehn,
nun geh' ich hin zu der schönsten Frau,
weit über Wiesen im Dämmergrau,
tief in den Busch von Jasmin.

Durch Dämmergrau in der Liebe Land;
ich gehe nicht schnell, ich eile nicht;
mich zieht ein weiches samtenes Band
durch Dämmergrau in der Liebe Land,
in ein blaues, mildes Licht.

Sanje skozi mrak

*Bele poljane v sivini mraka;
sonce je potlelo, zvezde so prišle,
zdaj grem k najlepši ženski
daleč čez poljane v sivini mraka,
globoko v grmovje jasmína.*

*Skozi sivino mraka v deželo ljubezni;
ne stopam hitro, ne hitim;
vleče me mehak žameten trak
skozi sivino mraka v deželo ljubezni,
v modro, blago luč.*

Schlagende Herzen

Über Wiesen und Felder ein Knabe ging,
Kling-klang schlug ihm das Herz;
Es glänzt ihm am Finger von Golde ein Ring.
Kling-klang, schlug ihm das Herz.
»Oh Wiesen, oh Felder,
Wie seid ihr schön!
Oh Berge, oh Täler,
wie schön!
Wie bist du gut, wie bist du schön,
Du gold'ne Sonne in Himmelshöhn!«
Kling-klang schlug ihm das Herz.

Schnell eilte der Knabe mit fröhlichem Schritt,
Kling-klang schlug ihm das Herz;
Nahm manche lachende Blume mit –
Kling-klang schlug ihm das Herz.
»Über Wiesen und Felder
Weht Frühlingswind,
Über Berge und Wälder
Weht Frühlingswind.
Im Herzen mir innen weht Frühlingswind,
Der treibt zu dir mich leise, lind!«
Kling-klang schlug ihm das Herz.

Zwischen Wiesen und Feldern ein Mädel stand,
Kling-klang schlug ihr das Herz.
Hielt über die Augen zum Schauen die Hand,
Kling-klang schlug ihr das Herz.
»Über Wiesen und Felder
zu mir, zu mir, schnell kommt er her!
Oh, wenn er bei mir nur, bei mir schon wär!«
Kling-klang schlug ihr das Herz.

Utripajoči srci

*Čez poljane in polja je šel deček,
njegovo srce je bilo bum-bam,
na prstu se mu je v zlatu bleščal prstan,
bum-bam, mu je bilo srce.
»O poljane, o polja,
kako ste lepi!
O gore, o doline,
kako lepe!
Kako si dobro, kako si lepo,
ti zlato sonce v nebeških višavah!«
Bum-bam, mu je razbijalo srce.*

*Veselo je hitel deček z radostnim korakom,
bum-bam, mu je bilo srce;
s seboj je vzel marsikatero smejočo se cvetico,
bum-bam, mu je bilo srce.
»Čez poljane in polja
veje pomladni veter,
čez gore in gozdove
veje pomladni veter.
Notri v mojem srcu veje pomladni veter,
ki me žene k tebi tiho, blago!«
Bum-bam, mu je razbijalo srce.*

*Med polji in njivami je stala deklica,
bum-bam, ji je bilo srce.
Dlan si je držala nad očmi, da bi bolj videla,
bum-bam, ji je bilo srce.
»Čez poljane in polja
k meni, k meni hitro prihaja on!
O, ko bi le že bil pri meni, le pri meni!«
Bum-bam, ji je razbijalo srce.*

Nachtgang

Wir gingen durch die stille, milde Nacht,
Dein Arm in meinem,
Dein Auge in meinem.
Der Mond goß silbernes Licht
Über dein Angesicht,
Wie auf Goldgrund ruhte dein schönes Haupt.
Und du erschienst mir wie eine Heilige.

BRENTANOVE PESMI, op. 68 (1–5)

Clemens Brentano

An die Nacht

Heilige Nacht! Heilige Nacht!
Sterngeschloßner Himmelsfrieden!
Alles, was das Licht geschieden,
Ist verbunden,
Alle Wunden
Bluten süß im Abendrot.

Bjelbogs Speer, Bjelbogs Speer
Sinkt ins Herz der trunknen Erde,
Die mit seliger Gebärde
Eine Rose
In dem Schoße
Dunkler Lüfte niedertaucht.

Heilige Nacht! züchtige Braut, züchtige Braut!
Deine süße Schmach verhülle,
Wenn des Hochzeitsbeckers Fülle
Sich ergießet;
Also fließet
In die brünstige Nacht der Tag!

Nočna hoja

*Šla sva skozi tiho, blago noč,
tvoja roka v moji,
tvoje oko v mojem.
Mesec je razlival srebrno luč
čez tvoje obličje,
tvoja lepa glava je počivala kakor na zlati podlagi.
In zdela si se mi kakor svetnica.*

(informativni prevod: Katarina Šter)

Noči

*Sveta noč! Sveta noč!
Z zvezdami obkrožen nebeški mir!
Vse, kar je luč ločila,
je povezano,
vse rane
sladko krvavijo v večerni zarji.*

*Bjelbogovo kopje, Bjelbogovo kopje
se pogreza v srce pijane zemlje,
ki s spokojno kretnjo
potaplja vrtnico
v naročje
temotnih sap.*

*Sveta noč! Krepostna nevesta, krepostna nevesta!
Zastri svojo sladko sramoto,
ko se izlije polnost
poročne čaše;
tako teče
dan v poželenja polno noč!*

Ich wollt' ein Sträußlein binden

Ich wollt ein Sträußlein binden,
Da kam die dunkle Nacht,
Kein Blümlein war zu finden,
Sonst hätt ich dir's gebracht.

Da flossen von den Wangen
Mir Tränen in den Klee,
Ein Blümlein aufgegangen
Ich nun im Garten seh.

Das wollte ich dir brechen
Wohl in dem dunklen Klee,
Doch fing es an zu sprechen:
»Ach, tue mir nicht weh!

Sei freundlich im Herzen,
Betracht dein eigen Leid,
Und lasse mich in Schmerzen
Nicht sterben vor der Zeit!«

Und hätt's nicht so gesprochen,
Im Garten ganz allein,
So hätt ich dir's gebrochen,
Nun aber darf's nicht sein.

Mein Schatz ist ausgeblieben,
Ich bin so ganz allein.
Im Lieben wohnt Betrüben,
Und kann nicht anders sein.

Hotel sem nabrati šopek

*Hotel sem nabrati šopek,
pa je prišla temna noč,
nobene rožice ni bilo moč najti,
sicer bi ti jo prinesel.*

*Tam so mi po licih tekle
solze v deteljo,
ko ugledam eno cvetko,
ki je v vrtu vzšla.*

*To sem hotel zate utrgati
tam v temni detelji.
Pa je spregovorila:
»Ah, ne zadaj mi bolečine!*

*Bodi mi naklonjen v srcu,
spomni se na svoje trpljenje
in ne pusti, da v bolečinah
umrem pred svojim časom!«*

*In če ne bi tako govorila
tam čisto sama v vrtu,
bi ti jo takoj utrgal,
zdaj pa je nisem mogel.*

*Moja ljuba ni prišla,
tako sem čisto sam.
V ljubezni domuje žalost,
drugače ne more biti.*

Säusle, liebe Myrte

Säusle, liebe Myrte!
Wie still ist's in der Welt,
Der Mond, der Sternenhirte
Auf klarem Himmelsfeld,
Treibt schon die Wolkenschafe
Zum Born des Lichtes hin,
Schlaf, mein Freund, o schlafe,
Bis ich wieder bei Dir bin!

Säusle, liebe Mirte
Und träum' im Sternenschein,
Die Turteltaube girtt
Ihre Brut schon ein.
Still ziehn die Wolkenschafe
Zum Born des Lichtes hin,
Schlaf, mein Freund, o schlafe,
Bis ich wieder bei dir bin!

Hörst du, wie die Brunnen rauschen?
Hörst du, wie die Grille zirpt?
Stille, stille, laßt uns lauschen,
Selig, wer in Träumen stirbt;
Selig, wen die Wolken wiegen,
Wenn der Mond ein Schlaflied singt;
Oh! wie selig kann der fliegen,
Dem der Traum den Flügel schwingt,
Daß an blauer Himmelsdecke
Sterne er wie Blumen pflückt;
Schlafe, träume, flieg, ich wecke
Bald Dich auf und bin beglückt!

Šumi, ljuba mirta

*Le šumi, ljuba mirta!
Kako tiho je na svetu,
mesec, zvezdni pastir
na jasnem nebeškem polju,
že žene ovčice oblakov
k rojevanju luči,
spi, moj prijatelj, o spi,
dokler ne bom spet pri tebi!*

*Le šumi, ljuba mirta
in sanjaj v zvezdnem soju,
divja grlica je že zagrulila pesem
svojemu zarodu v sanje.
Tiho prehajajo ovčice oblakov
k rojevanju luči,
spi, moj prijatelj, o spi,
dokler ne bom spet pri tebi!*

*Ali slišiš, kako šumljajo vodnjaki?
Ali slišiš, kako čriček čirika?
Tiho, tiho prisluškujva,
blažen, kdor umre v sanjah;
blažen, kogar zibajo oblaki,
ko mu mesec poje uspavanko;
oh! Kako blaženo lahko leti,
kogar sanje zavhtijo na krilla,
da na modri strehi neba
trga zvezde kakor cvetice;
spi, sanjaj, leti, in jaz
te kmalu prebudim in bom srečen.*

Als dein Lied erklang

Dein Lied erklang, ich habe es gehört,
Wie durch die Rosen es zum Monde zog,
Den Schmetterling, der bunt im Frühling flog,
Hast du zur frommen Biene dir bekehrt.
Zur Rose ist mein Drang,
Seit mir dein Lied erklang!

Dein Lied erklang, die Nachtigallen klagen,
Ach, meiner Ruhe süßes Schwanenlied
dem Mond, der lauschend von dem Himmel sieht,
Der Sternen und den Rosen muß ichs klagen,
Wohin sie sich nun schwang,
Der dieses Lied erklang!

Dein Lied erklang, es war kein Ton vergebens,
Der ganze Frühling, der von Liebe haucht,
Hat, als du sangest, nieder sich getaucht,
Im sehnsuchtsvollen Strome meines Lebens,
Im Sonnenuntergang,
Als mir dein Lied erklang!

Ko je zazvenela tvoja pesem

*Tvoja pesem je zazvenela, slišal sem jo,
ko se je skozi vrtnice prelivala na svet,
metulja, ki je pisan letel v pomladi,
si spreobrnil v pobožno čebelo.
Moja sla se je spremenila v vrtnico,
odkar mi je zazvenela tvoja pesem!*

*Tvoja pesem je zazvenela, slavci tožijo,
ah, sladko labodjo pesem mojega pokoja
mesecu, ki prisluškujoče gleda z neba,
zvezdam in vrtnicam moram tožiti,
kamor se je nagnila ona,
ki ji je zazvenela ta pesem!*

*Tvoja pesem je zazvenela, noben ton ni bil odveč,
vsa pomlad, ki šepeče o ljubezni, se je,
ko si pel, sklonila navzdol
v hrepenenja polnem toku mojega življenja,
v sončnem zatonu,
ko mi je zazvenela tvoja pesem!*

Amor

An dem Feuer saß das Kind
Amor, Amor
Und war blind;
Mit dem kleinen Flügel fächelt
In die Flammen er und lächelt,
Fächle, lächle, schlaues Kind.

Ach, der Flügel brennt dem Kind!
Amor, Amor
Läuft geschwind!
O wie ihn die Glut durchpeinet!
Flügelschlagend laut er weinet;
In der Hirtin Schoß entrinnt
Hülfeschreiend das schlaue Kind.

Und die Hirtin hilft dem Kind,
Amor, Amor
Bös und blind.
Hirtin, sieh, dein Herz entbrennet,
Hast den Schelmen nicht gekennet.
Sieh, die Flamme wächst geschwinde.
Hüt dich vor dem schlaunen Kind!

Amor

*Ob ognju je sedel otrok
Amor, Amor
in je bil slep;
z malim krilcem je pahljal
v plamene in se je smehljaj,
pihljaj, smehljaj se, prebrisani otrok.*

*Ah, otroku se je krilce vnelo!
Amor, Amor
urno teče!
O, kako ga muči žar!
Udarja s krili in glasno joče;
na pomoč vpijoči zviti otrok
ubeži v naročje pastirice.*

*In pastirica otroku pomaga,
Amor, Amor,
zloben in slep.
Pastirica, poglej, tvoje srce se je vnelo,
navihanca nisi prepoznala.
Poglej, plamen hitro raste,
pazi se prebrisanega otroka!*

(informativni prevod: Katarina Šter)

Theresa Plut

Kritiki hvalijo »kristalno jasen glas z izrazitimi višinami« kanadske sopranistke slovenskega rodu Therese Plut. Zato ne preseneča, da pevko vabijo na solistične recitale in pevske večere v Nemčijo, Avstrijo, Švico, Romunijo, Slovenijo, Kanado in na Kitajsko, da snema za švicarski radio, arhiv Radia Slovenija in številne neodvisne produkcije in nastopa s številnimi orkestri, med drugim s Simfoničnim orkestrom iz Vancouvra, Orkestrom Slovenske filharmonije, simfoniki RTV Slovenija, Opernim orkestrom iz Stuttgarta, Düsseldorfskimi simfoniki, Jensko filharmonijo, Württemberško filharmonijo, Bachovim kolegijem iz Züricha, Siamsko filharmonijo in mnogimi drugimi. Jeseni 2012 je na povabilo dirigenta Emmanuela Villauma kot solistka v operi *Jolanta* nastopila na evropski turneji z Anno Netrebko.

Theresa Plut je takoj po študiju postala članica solističnega ansambla Nemške opere na Renu v Düsseldorfu, kjer je med drugim sodelovala z dirigentoma Johnom Fiorejem in Alexandrom Joelom in z režiserji Christofom Loyem, P. Harnoncourtom ter T. Richterjem. Debitirala je

kot Kraljica noči v Mozartovi *Čarobni piščali* ter nastopila še v vlogah Walterja v operi *La Wally*, Blonde v *Begu iz Seraja*, Rosine v *Seviljskem brivcu*, Casilde v *Gondoljerjih*, Serpette v *La finta giardiniera*, Metke v *Janku in Metki*, Ophelie v *Hamletu* itd. Že kot študentka je nastopala v glavni vlogi Donizettijeve opere *La capanna svizzera* z Opernim orkestrom iz Stuttgarta in v Mestnem gledališču v Winterthurju (Švica). Nastopala je s SNG Opera in balet Ljubljana v vlogi Mademoiselle Silberklang v Mozartovi operi *Gledališki direktor*, kot Madame Herz v isti operi s Kraljevo opero iz Bangkoka na Tajskem in kot Olympia v *Hoffmannovih pripovedkah* v Pfalškem gledališču v Kaiserslauternu.

Na koncertnih odrih je Theresa nastopala s svetovno znanimi dirigenti, kot so Emmanuel Villaume, Nicholas Milton, Alain Paris in George Pehlivanian. Med najpomembnejšimi interpretacijami v njenem obsežnem repertoarju so Brahmsov *Nemški rekviem*, Mozartova *Maša v c-molu*, Orffova *Carmina burana*, Haydnovi *Letni časi*, Mahlerjeva *Četrta simfonija*, Honeggerjev *Kralj David* itd. Kot solistka je nastopala na Festivalu Ljubljana, Festivalu Zimriya (Izrael), Festivalu Cluj modern (Romunija), Kogojevih dnevih in tudi na Festivalu Lent v Mariboru. Nastopala je tudi v Pekingu, kjer je vodila tudi večtedenski mojstrski tečaj solopetja ter pridobila častni profesorski naziv na Osrednji narodni univerzi v Pekingu.

Prvo klavirsko diplomu je pridobila na Kraljevem konservatoriju v Torontu, diplomu ter magisterij koncertnega solopetja na Glasbeni visoki šoli v Zürichu, specializacijo opernega petja pa na Državni visoki šoli za glasbo in gledališko umetnost v Stuttgartu. Je nagrajenka številnih mednarodnih tekmovanj in dobitnica štipendij. Njeni mentorji so bili Richard Miller (ZDA), Jill Feldman in Nancy Argenta (za staro glasbo), Julia Hamari (Nemčija), Edith Wiens (samospev) in Helene Lazarska (Avstrija).

GIACOMO BATTARINO

Pianist Giacomo Battarino nastopa na vseh najpomembnejših italijanskih glasbenih prizoriščih, kritiki pa so pri pianistu prepoznali »osupljivo zrelost umetnika« (Il Corriere della Sera) in »zares eksplozivno osebnost, ki nemudoma pritegne pozornost in navduši« (Il Giornale). Nastopal je tudi v Salzburgu, Besançonu, Bukarešti, Vilniusu, Zürichu, Ljubljani, Helsinkih, Beogradu, Nikoziji in tudi v Pekingju. V Združenih državah je izvedel več samostojnih recitalov v Chicagu, Bostonu, Clevelandu, Los Angelesu ter v več mestih v Ohiju in na Floridi.

Kot solist je nastopil z Genovskim orkestrom J. Ch. Bacha, s Simfoničnim orkestrom Ploiesti iz Romunije, s Sodobnoglasičnim ansamblom, Komornim orkestrom iz Oberlina ter s simfoničnimi orkestri iz Firelandsa in Perrysburga.

Giacomo Battarino je sodeloval s priznanimi glasbeniki, kot so Mirella Freni, Thomas Hampson, Barbara Bonney, Luciana Serra in Elly Ameling ter tudi z Mednarodnim inštitutom Vocal arts iz New Yorka in Narodnim koreografskim centrom Maggie Allesee na Državni univerzi Floride, kjer je za produkcijo *Aqueous Myth* Tima Glenna napisal in izvedel avtorsko glasbo.

Študije je zaključil na Konservatoriju G. Verdija v Milanu, na Kneževi glasbeni akademiji v Genovi in na Konservatoriju za glasbo v Oberlinu (ZDA). Izpopolnjeval se je tudi na Akademiji Chigiana v Sieni in na salzburškem Mozarteumu.

Na mednarodnih klavirskih tekmovanjih je Battarino prejel številne nagrade, leta 2004 pa je bil predsednik žirije na mednarodnem glasbenem tekmovanju FSO v Ohiju, ZDA.

Snema za založbe, kot so Delatour (skladbe Massima Trotte, napisane za Battarina), Philharmonia in Base Record. Pri založbi DeVega je izšla zbirka zgoščenk z Battarinovimi klavirskimi priredbami oper *La Bohème* in *Carmen*.

Giacomo Battarino je profesor klavirja na uglednih italijanskih ustanovah ter eden od direktorjev mednarodnega festivala Casalmaggiore. Poučeval je tudi na Mozarteumu in na Ciprski fakulteti v Nikoziji. Kitajski univerzi Shandong in Osrednja narodna univerza v Pekingju sta mu podelili naziv častnega profesorja.

Koncertna poslovalnica Narodnega doma Maribor napoveduje:

petek, 19. april 2013, ob 20.30

Mali oder Narodnega doma

Jazz v Narodnem domu in za izven

PAOLO ANGELI (ITA)

Paolo Angeli, preparirana sardinska kitara, glas

sreda, 24. april 2013, ob 19.30

Dvorana Union, Maribor

5. abonmajski koncert Orkestrskega cikla

SINFONIETTA IZ AMSTERDAMA

Vodja: **Candida Thompson**, violina;

solist: **Martin Fröst**, klarinet

Spared: G. Mahler, A. Copland, J. Brahms,

L. van Beethoven, klezmer

sreda, 15. maj 2013, ob 19.30

Dvorana Union, Maribor

5. abonmajski koncert Komornega cikla in za izven

PIHALNI ANSAMBEL

Milena Lipovšek, flavta, Cristiano Alves, klarinet, Jure

Hladnik, klarinet, Fabio Cury, fagot, Peter Whelan, fa-

got, Luiz Garcia, rog, Boštjan Lipovšek, rog

Spered:

»Različnost tradicij«

W. A. Mozart, H. Villa-Lobos, F. Morais,

B. Ipavec (prir. T. Vulc), L. van Beethoven

Informacijska pisarna

Narodnega doma Maribor:

vsak delavnik od 10.00 do 17.00,

v soboto od 9.00 do 12.00

ter uro pred vsako prireditvijo.

Dvorana Union:

uro pred vsako prireditvijo.

Tel.:

(02) 229 40 11

(02) 229 40 50

031 479 000

040 744 122

E:

vstopnice@nd-mb.si;

spletni nakup vstopnic:

<http://nd-mb.kupikarto.si/>

<http://www.nd-mb.si/>

Naklada: 150 izvodov • Brezplačen izvod

VEČER

RTS